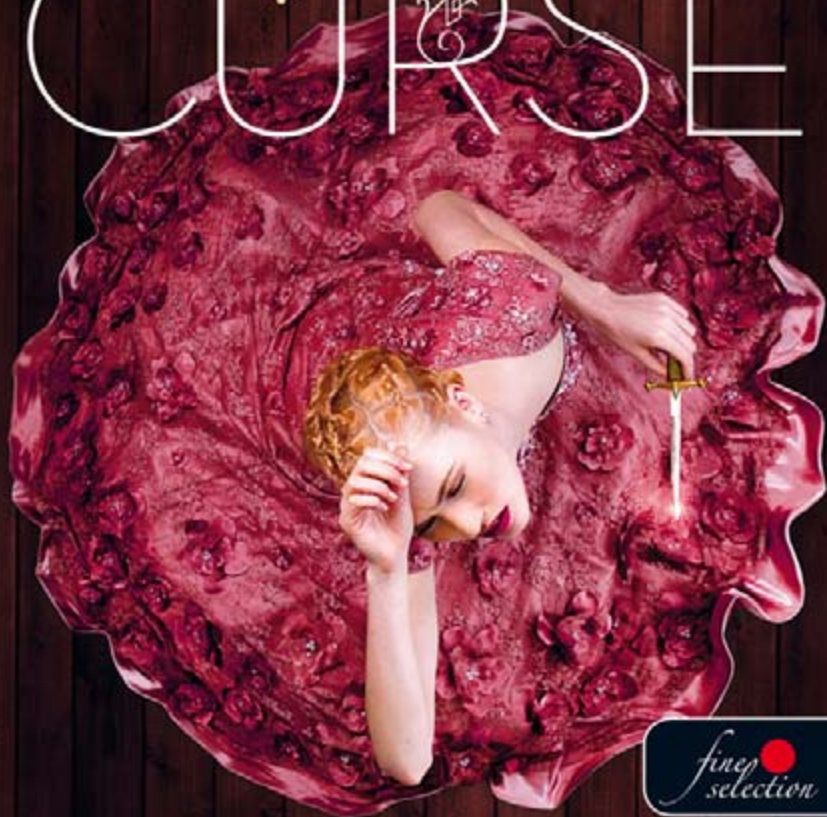

THE WINNER'S

a nyertes átka

CURSE

MARIE RUTKOSKI

M A R I E R U T K O S K I

THE WINNER'S

a nyertes átká

CURSE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Újfent Thomasnak

1.

NEM LETT VOLNA SZABAD KÍSÉRTÉSBE ESNIE.

Ez járt Kestrel fejében, miközben besöpörte a tengerészek ezüstjét a piac sarkában felállított, rögtönzött játékasztalról.

– Ne menj még! – mondta az egyik tengerész.

– Maradj! – szólt egy másik, de Kestrel már be is húzta a csuklójára erősített bársonyerszény zsinórját. A nap ereszkedni kezdett, és karamellszínbe vont a teret, ami azt jelentette, hogy már elég hosszú ideje kártyázott ahhoz, hogy észrevehessék.

Aztán pedig beárujják az apjának.

Pedig a kártya nem is a kedvenc játék volt. Ennyi ezüst meg még a selyemruhára sem lett volna elég, amit viselt, és ami ráadásul be is akadt az ülőkeként használt láda szálkái közé. A tengerészek viszont izzasztóbb ellenfélnek számítottak az átlagos arisztokratáknál. Széles mozdulatokkal csapkodták a kártyalapokat, káromkodtak, amikor veszítettek, káromkodtak, amikor nyertek, és a legjobb barátjukat is bolonddá tették volna egy zárkőért. És csaltak. Kestrel különösen azt szerette, amikor csaltak. Megnehezítették a dolgát, nem volt olyan egyszerű nyerni ellenük.

Elmosolyodott, és otthagya őket. Aztán az ajkára fagyott a mosoly. Meg fog fizetni ezért az izgalmas, lopott óráért. Nem a szerencsejáték dühíti fel az apját, vagy a társaság, amibe belekeveredett. Nem, Trajan tábornok majd arra lesz kíváncsi, mit keresett a lánya a piacon egyedül.

Ezt a kérdést mások is feltették maguknak. Láta a szemükben, miközben a nyitott zsákokkal megrakott piaci standok között kerülgette az embereket, és a fűszerek illata elvegyült a közeli kikötő felől érkező sós levegőével. Kestrel csak találgatott, hogy vajon mi lehet az, amit a mellette elsiető emberek suttogva sem mertek kimondani. Persze hogy nem beszéltek. Tudták, kivel állnak szemben. Ő pedig azt tudta, mit kérdeznének.

Hol van Lady Kestrel kísérője?

És ha már se barát, se családtag nem kísérte el a piacra, hol van a rabszolgája?

Nos, ami a rabszolgákat illeti, a villában maradtak. Kestrelnek nem volt szüksége rájuk.

Ami pedig a kísérőjét... ő maga is pont ezen tűnődött.

Jess elbóklászott az elárusítóasztalok között.

Kestrel látta, hogy virágporthól bódult méh módjára keringett a sorok között, halványszőke haja szinte fehéren világított a nyári napsütésben. Pedig ő is pont akkora bajba kerülhet, mint Kestrel. Egy fiatal valoriai lány nem mászkálhat egyedül, amíg be nem lép a hadseregbe. De Jesst elkényeztették a szülei, nekik teljesen más elképzelésük volt a fegyelemről, mint a valoriai hadsereg legmagasabb rangú tábornokának.

Kestrel a standok között kereste a barátnőjét, végül meg is pillantotta a legújabb divat szerint feltűzött szőke, csillogó hajfonatokat. Jess egy ékszerkereskedővel tárgyalt, aki egy pár fülbevalót

hintáztatott a szeme előtt. Az áttetsző aranycseppek megcsillantak a fényben.

Kestrel közelebb lépett hozzájuk.

– Topáz – mondta az idősebb asszony Jessnek. – Szépen fog csillogni az a szép barna szemed. Csak tíz zárkőbe kerül.

Az ékszeráros állhatatosan összeszorította a száját. Kestrel az asszony sűrke szemébe nézett, és tudta, hogy ráncos bőrét a többévi szabadban végzett munka barnította le. Herrani volt, de a csuklóján a jegy azt jelentette, hogy szabad. Kestrel azon tűnődött, vajon hogyan nyerhette el a szabadságot. A rabszolgatartók ritkán szabadították fel a szolgálkat.

Jess felpillantott.

– Ó, Kestrel! – sóhajtotta. – Hát nem tökéletesen szép ez a fülbevaló?

Talán ha a bársonyerszényben lapuló ezüst súlya nem húzta volna a csuklóját, Kestrel csendben maradt volna. Talán ha az a súly a csuklóján nem nehezedett volna a szívére is félelmében, Kestrel gondolkodott volna, mielőtt megszólal. Ehelyett kibukott belőle a nyilvánvaló igazság.

– Ez nem topáz. Üveg.

Hirtelen minden elcsendesedett, mintha egy buborékba kerültek volna. A buborék nőni kezdett, elvékonyodott, és teljesen áttetszővé vált. Körülöttük az emberek füleltek. A fülbevaló megremegett a levegőben.

Mert az ékszeráros csontos ujjai is remegni kezdtek.

Mert Kestrel éppen azzal vádolta meg, hogy át akar verni egy valóriait.

Mi fog történni? Mi történhet egy herranival, aki abba a helyzetbe kerül, mint ez a nő? Minek lesz szemtanúja ez a tömeg?

Odahívják a városi őrség egy tisztjét. A nő az ártatlanságát hangoztatja, ezt meg sem hallják. Az idős kezeket oszlophoz bilincselik. És addig ütik, amíg vér nem festi sötétre a piac porát.

– Hadd nézzem! – mondta Kestrel parancsoló hangon, mert a parancsoláshoz nagyon értett. A fülbevaló után nyúlt, és úgy tett, mintha alaposan megnézné.

– Ó! Azt hiszem, tévedtem! Ez *tényleg* topáz.

– Tedd el! – suttogta az ékszeráros.

– Nem vagyunk szegények. Nincs szükségünk ajándéokra a hozzád hasonlóktól. – Kestrel letett néhány érmét az asszony asztalára. A csendbuborék elpattant, a vásárlók újra alkudozni kezdtek az érdeklődésüket felkeltő árukra.

Kestrel odaadta a fülbevalót Jessnek, és karon fogva elvezette.

Menet közben Jess is alaposan megnézte az egyik fülbevalót, úgy hintáztatta, mint egy aprócska harangot.

– *Tényleg* valódi?

– Nem.

– Honnan tudod?

– Mert nem zavaros – felelte Kestrel. – Nincs benne hiba. Tíz zárkő túl olcsó ár lett volna egy pár jó minőségű topázfüggőért.

Jess majdnem azt mondta, hogy tíz zárkő túl nagy ár egy cseppnyi üvegért. De csak ennyit bökött ki:

– A herraniak azt mondanák, hogy a hazugságok istene szeret téged, mert annyira tisztán látsz mindent.

Kestrel visszaemlékezett az asszony sebzett, sűrű tekintetére.

– A herraniak túl sok mesét mesélnek. – Álmodozók. Az apja szerint ezért volt olyan könnyű leigázni őket.

– Mindenki szereti a meséket – mondta Jess.

Kestrel megállt, kivette a fülbevalót Jess kezéből, és barátnője fülébe illesztette.

– Akkor vedd ezt fel a legközelebbi estélyre! Mondd azt mindenkinek, hogy örületes összeget fizettél érte, és mindenki azt fogja hinni, hogy valódi. Hát nem erről szólnak a mesék? A hamisból valót, a valóból hamisat csinálnak, nem?

Jess elmosolyodott, és a fejét ide-oda forgatva megcsillogtatta a fülbevalókat a fényben.

– Nos? Szép vagyok?

– Butus. Tudod, hogy az vagy.

Most Jess ment elől. Elhaladt egy asztal mellett, amelyen porított festékekkel teli rézedények sorakoztak.

– Most én jövök, én veszek neked valamit – mondta.

– Mindenem megvan.

– Úgy beszélsz, mint egy öregasszony! Azt hinné az ember, hogy hetvenéves vagy, nem tizenhét!

A tömeg egyre sűrűsödött, megfordult ott a valoriaiak hajának, bőrének és szemének minden aranyosan fénylő árnyalata, a mézszíntől a világosbarnáig. A néha-néha felbukkanó fekete fejek jól öltözött rabszolgák voltak, akik elkísérték gazdáikat, szorosan mellettük maradvá.

– Ne legyél már ilyen zavarban! – mondta Jess. – Gyere, keress neked valamit, ami majd boldoggá tesz. Karkötő?

A karkötő az ékszerészre emlékeztette Kestrelt.

– Haza kellene mennünk.

– Kotta?

Kestrel megtorpant.

– Aha – mondta Jess. Megragadta Kestrel kezét. – El ne engedd!

Régi játék volt ez. Kestrel lehunyta a szemét, és vakon követte a kacagó Jess, aztán Kestrel is elnevette magát, pont ugyanúgy, mint sok évvel ezelőtt, amikor először találkoztak.

A tábornokot türelmetlenné tette a lánya gyásza.

– Az anyád fél éve meghalt – mondta. – Már elég idő telt el.

Végül meggyőzte az egyik szomszédos villában lakó szenátort, hogy hozza el a szintén nyolc éves lányát látogatóba. A férfiak bementek a házba. A lányoknak azt mondták, maradjanak kint a kertben.

– Játsszatok! – parancsolta a tábornok.

Jess csacsogni kezdett, de Kestrel ügyet sem vetett rá. Végül Jess elhallgatott.

– Hunyd le a szemed! – mondta.

Kestrel kíváncsi volt, engedelmeskedett.

Jess megragadta a kezét.

– El ne engedd!

Csúszkálva, néha orra bukva, de kacagva futkorásztak a tábornok zöld gyepén.

Most is pont olyan volt, leszámítva a körülöttük lévő sokaságot.

Jess lassítani kezdett. Aztán megállt, és csak annyit mondott:

– Ó!

Kestrel kinyitotta a szemét.

A lányok egy derékig erő fakerítéssel körülvelt gödörhöz értek.

– *Ide* hoztál?

– Nem ide akartalak – mondta Jess. – Egy nő kalapja megzavart...

Té tudtad, hogy a kalap divatban van...? Követtem, hogy jobban szemügyre vehessem, és...

– ...és elhoztál a rabszolgapiacra.

A tömeg hangoskodva, várakozással telve duzzadt fel mögöttük. Nemsokára kezdődik az árverés.

Kestrel hátralépett. Elfojtott káromkodást hallott, amikor a sarka összetalálkozott valaki lábujjával.

– Sohasem jutunk ki – mondta Jess. – Akár meg is várhatnánk az árverés végét.

Valoriaiak százai gyűltek össze a korlátnál, ami széles sugarú félkörívet alkotott. Mindenki selyembe öltözött, a csípőjükön tőr ringott, bár többen – például Jess – inkább díszes játékként, semmint fegyver gyanánt viselték.

A gödör teljesen üres volt, leszámítva egy hatalmas kikiáltó-emelvényt.

– Innen legalább jobban látunk – vont a vállát Jess.

Kestrel tudta, hogy a barátnője megértette, miért nyilatkozta olyan hangosan, hogy az üveg mégis topáz volt. Jess megértette, miért vették meg. De a lány vállrándítása emlékeztette Kestrelt arra, hogy bizonyos dolgokat mégsem beszélhetnek meg.

– Jaj! – mondta egy hegyes állú asszony Kestrel mellett. – Na végre!

Összeszűkülő szemmel méregette a gödrot és a közepére sétáló nagydarab férfit. Mint minden herraninak, fekete haja volt, de világos bőre azt jelezte, hogy könnyebb sors jutott neki, kétségtelenül annak a kivételes bánásmódnak köszönhetően, amelynek révén ezt az állást is kapta. Ez az ember megtanulta, hogyan szerezhet örömet a valoriai hódítóknak.

Az árverésvezető megállt az emelvény előtt.

– Először egy lányt mutass! – mondta a Kestrel mellett álló asszony, a hangja egyszerre volt hangos és egykedvű.

Sokan kiabálni kezdtek, mind sorolták, mit szeretnének látni. Kestrel alig kapott levegőt.

– Lányt! – kiáltotta a hegyes állú asszony, immár hangosabban.

Az árverésvezető, aki bőszen integetett, mintha maga felé szeretne volna terelni a levegőben levő feszültséget, megállt, amikor a nő kiáltása átszelte a hangzavart. Először az asszonyra, majd Kestrelre nézett. Meglepetés suhant át az arcán. Kestrel azt hitte, hogy csak képzelte a dolgot, mert aztán a férfi pillantása Jessre esett, majd végigfutott a fölötte és körülötte álló, a korlátnak nyomakodó valoriaiak félkörén.

Felemelte a kezét. A tömeg elcsendesedett.

– Egy különlegességet mutatok önöknek.

A mélyedés akusztikája a suttogást is felerősítette, és az árverésvezető értette a dolgot. Halk szavára mindenki közelebb hajolt.

Felemelte a karját, és a gödör végébe épített, nyitott falú, de fedett, alacsony, árnyékos tákolmány felé intett. Csettintett egyszer, majd kétszer, aztán az akolban valaki megmoccan.

Egy fiatal férfi lépett elő.

A tömeg felmorajlott. Az izgalom fokozódott, miközben a rabszolga lassan lépkedett a sárga homokban. Fellépett az emelvényre.

Ebben semmi különös nem volt.

– Tizenkilenc éves, és jó állapotban van. – Az árverésvezető a rabszolga hátára csapott. – Ez itt – mondta – egy tökéletes házirabszolga.

A tömegben többen felnevettek. A valoriaiak egymást böködték a könyökükkel, és az árverésvezetőt dicsérték. Az jól tudta, mivel keresse a kedvüket.

A rabszolga rossz áru volt. Kestrel szerint úgy nézett ki, mint egy vadember. Az arcán lévő mély zúzódás verekedésről árulkodott, és arról, hogy nem lesz egyszerű betörni. Meztelen karján izomkötegek sorakoztak, ami tovább erősítette az érdeklődőket abbéli meggyőződésükben, hogy ez az ember csakis olyasvalakinek dolgozhat,

aki ostorral a kezében jár. Talán egy másik életben házi szolgává lehetett volna szelídíteni: a haja barna volt, elég világos ahhoz, hogy néhány valoriainak megtetszen, és bár Kestrel a távolból nem tudta pontosan kivenni a vonásait, volt némi büszkeség abban, ahogyan megállt az emelvényen. De a bőrét bronzbarnára színezte a kinti munka, bizonyos volt tehát, hogy hasonló munkahelyre számíthat most is. Talán olyasvalaki fogja megvásárolni, akinek kikötői rakodómunkásra vagy kőművesre van szüksége.

Ennek ellenére az árverésvezető folytatta a tréfát.

– Felszolgálhat az asztalnál.

Még harsányabb nevetés.

– Vagy lehet komornyik.

A valoriaiak az oldalukat fogva, az ujjukkal mutogatva könyörögtek az árverésvezetőnek, hogy hagyja abba, mert ez már túl sok nekik.

– El akarok menni innen – mondta Kestrel Jessnek, aki úgy tett, mintha nem hallaná.

– Jól van, jól van. – Az árverésvezető elvigyorodott. – A fiú sok mindenhez ért. Becsületszavamra – tette hozzá, kezét a szívére téve, mire a tömeg ismét nevetni kezdett, hiszen köztudott volt, hogy a herraniak nem sokat adnak a becsületre. – Ez a rabszolga kovácsnak tanult. Egy katonaember mellett tökéletesen beválna, főleg egy tiszt mellett, akinek saját testőrsége van és fegyverei, amiket ápolni kell.

A tömegből érdeklődő hangok hallatszottak. Herrani kovácsból nem volt sok. Ha Kestrel apja itt lenne, valószínűleg licitálna. A testőrök régóta panaszkodtak a városi kovács munkájának minőségére.

– Kezdhetjük a licitet? – kérdezte az árverésvezető. – Öt pilaszter. Öt bronz pilasztert ajánlanak ezért a fiúért? No de hölgyeim és uraim, ennyiért *bérelni* sem lehetne kovácsot.

– Öt! – kiáltotta valaki.

– Hat.

Istenigazából licitálni kezdtek.

A Kestrel hátának feszülő testek akár kőből is lehetek volna. Meg sem tudott moccanni. Nem láthatta az emberek arckifejezését. Képtelen volt elkapni Jess pillantását, és a szikrázóan ragyogó eget sem látta. Ezek voltak azok az okok, döntötte el magában, amelyekből kifolyólag lehetetlenség volt másra nézni, mint a rabszolgára.

– Ugyan már! – mondta az árverésvezető. – Legalább tízet megér! A rabszolga mereven kihúzta magát. A licitálás folytatódott.

Kestrel lehunyta a szemét. Amikor az ár elérte a huszonöt pilaszter, Jess megkérdezte:

– Kestrel, rosszul vagy?

– Igen.

– Ahogy vége van, indulunk. Már nem tart sokáig.

A licitálás lelassult. Úgy tűnt, hogy a rabszolga huszonöt pilaszterért el is kel, száználmas egy ár, bár általában senki sem hajlandó többet fizetni egy emberért, akit hamarosan a használhatatlanságig dolgoztatnak.

– Kedves valoriaiak! – mondta az árverésvezető. – Egyetlen dolgról meg is feledkeztem. Biztosan nincs szükségük egy jó házi szolgára? Ugyanis ez a fiú tud énekelni.

Kestrel kinyitotta a szemét.

– Képzeljék, vacsora mellett zene! A vendégeik el lesznek bűvölve.

– Az árverésvezető a rabszolgára pillantott, aki újra kihúzta magát az emelvényen. – Gyerünk! Énekelj nekik!

A rabszolga csak ekkor moccan meg. Alig észrevehető mozdulat volt, de Jess Kestrelhez hasonlóan visszatartotta a lélegzetét, mintha verekedésre számított volna a gödörben.

Az árverésvezető gyorsan odasziszegett valamit a fiúnak herrani nyelven, de olyan halkán, hogy Kestrel nem értette.

A rabszolga a saját nyelvén felelt. Halkan így szólt:

– Nem.

Talán nem volt tisztában a gödör akusztikájával. Talán nem is érdekelte, netalán aggasztotta, hogy a valoriaiak beszélnek annyira herrani nyelven, hogy megértsék, mit mond. Nem számított. Az árverés véget ért. Senkinek nem fog kelleni. Még az a vásárló is, aki a huszonöt pilasztert ajánlotta érte, valószínűleg keservesen megbánta, hogy olyan makacs valakire alkudott, aki a saját fajtájának sem engedelmeskedik.

Az ellenállása azonban megérintette Kestrelt. A rabszolga vállának sziklaszilárd feszessége saját magára emlékeztette, amikor az apja olyat kért tőle, amit képtelen volt teljesíteni.

Az árverésvezető roppant dühös volt. Le kellett volna zárnia az adásvételt, vagy legalább megpróbálnia magasabb árat kérni, azonban csak állt ott, az öklét az oldalához szorítva, mintha azon morfondírozna, hogyan büntesse meg ezt a fiatalembert, mielőtt a kőfaragók poklába vagy az izzó üllő mellé küldi.

Kestrel keze magától mozdult meg.

– Egy zárkő – kiáltotta.

Az árverésvezető megfordult. Szeme a tömeget pásztázta. Amikor pillantása rátalált Kestrelre, ravasz mosoly költözött az arcára.

– Ó! – mondta –, hát *mégis* akad valaki, aki felismeri az értéket.

– Kestrel... – Jess meghúzta a ruhaujját. – Te meg mit művelsz?

Az árverésvezető fennhangon rákezdte:

– Először, másodszor...

– Tizenkét zárkó! – kiáltotta egy Kestrellel szemben a korlátnak támaszkodó ember a félkörív másik oldaláról.

Az árverésvezetőnek leesett az álla.

– Tizenkettő?

– Tizenhárom! – kiáltotta valaki más.

Kestrel felszisszent magában. Ha már licitált – de miért, miért kellett ez? –, nem kellett volna ilyen messzire mennie. A gödör körül gyülekező emberek mind döbbsen meredtek rá: a tábornok lánya, az előkelő társaság üdvöskéje, aki délutánoként egyik tisztelteméltó házból a másikba látogat. Azt gondolták...

– Tizennégy!

Azt gondolták, hogy ha *neki* kell ez a szolga, akkor megéri az árát. Biztos van oka annak, hogy ennyire akarja.

– Tizenöt!

A *miért* zamatos rejtélye egyik licitet a másik fölé emelte.

A rabszolga most Kestrelre meredt, ami nem csoda, hiszen ő volt az, aki ezt az örületet lángra lobbantotta. Kestrel úgy érezte, hogy a sors keze és a saját döntései közötti inga nyelve hirtelen kileng.

Felemelte a kezét.

– Húsz zárkót ajánlok.

– Az ég szerelmére, te lány! – mondta a hegyes állú asszony a balján. – Hagyd már! Miért licitálsz *erre*? Mert énekel? Nyilván tud néhány mocskos herrani kocsmai nótát.

Kestrel rá sem hederített, és Jessre sem, bár érezte, hogy a lány a kezét szorongatja. Le sem vette a szemét a rabszolgáról.

– Huszonöt! – kiáltotta egy nő hátulról.

Az ár immár magasabb volt, mint amennyi pénzt Kestrel az erszényében őrzött. Az árverésvezető azt sem tudta, mihez kezdjen hirtelen

magával. A licit egyre magasabbra emelkedett, egyik hang a másikba fonódott, amíg úgy nem tűnt, mintha egy kötélre erősített nyílvesző kerítette volna körbe a tömeget, szorosán összefűzve mindenkit az alku izgalmában.

Kestrel hangja határozottan csengett.

– Ötven zárkő.

A hirtelen beálló döbrent csend szinte bántotta a fülét. Jessnek elakadt a lélegzete.

– Elkelt! – kiáltotta az árverésvezető. Az arca vad örömet sugárzott. – Az áru Lady Kestrelé, ötven zárkőért! – Lerángatta a rabszolgát az emelvényről, és a fiatal fiú csak ekkor vette le a pillantását Kestrelről. A homokot bámulta olyan elszántsággal, mintha a jövőjét akarta volna kiolvasni belőle, de aztán az árverésvezető az akol felé terelte.

Kestrel remegve felsóhajtott. A csontjai mintha vízből lettek volna. Mit tett?

Jess segítőkészen megtámasztotta a könyökét.

– Te *tényleg* beteg vagy.

– A pénztárcája is igen soványka, szerintem. – A hegyes állú asszony vihogni kezdett. – Úgy tűnik, valakit elkapott a nyertes átka.

Kestrel odafordult felé.

– Hogy érti ezt?

– Nem sűrűn jársz árverésre, igaz? A nyertes átka azt jelenti, hogy te nyered meg ugyan a licitet, viszont hatalmas árat fizetsz érte.

A tömeg lassan szétszéledt. Az árverésvezető másvalakit hozott elő, de a valoriaiakat a gödörhöz kötő, izgalomból font zsinór elszakadt. Kestrel immár szabadon elmehetett volna, de meg sem tudott moc-canni.

– Nem értelek – mondta Jess.

Kestrel sem értette magát. Mi járhatott a fejében? Mit akart ezzel bizonyítani?

Semmit, vallotta be önmagának. Hátat fordítva a gödörnek megtette az első lépést, mintha el akart volna távolodni attól, amit tett.

Az égvilágon semmit.

2.

AZ AKOL VÁRÓHELYISÉGE NYITOTT VOLT, ÉS AZ UTCÁRA NÉZETT. Mosdatlan testek szagától bűzlött. Jess közelebb húzódott Kestrelhez, és a túlsó falba épített vasajtót fürkészte. Kestrel igyekezett nem követni a pillantását. Először járt itt. A házi rabszolgákat általában az apja vásárolta, vagy a család intézője, aki a szolgákat felügyelte.

Az árverésvezető a valoriai vásárlók kényelmét szolgáló puha ülőalkalmatosságok mellett várt.

– Ó! – ragyogott fel az arca, amikor megpillantotta Kestrelt. – Maga a nyertes! Reméltem, hogy ideérek, mielőtt megérkezik. Olyan gyorsan eljöttem a gödörből, ahogyan csak tudtam.

– Mindig személyesen üdvözlí a vásárlókat? – Kestrelt meglepte a férfi készségessége.

– Igen, a fontosakat.

Kestrel eltűnődött, vajon mennyi szűrődik át a beszélgetésből a vasajtóba épített, apró, rácsos ablakon keresztül.

– Máskülönben – folytatta az árverésvezető –, az adásvétel utolsó mozzanatait a segítömre szoktam bízni. Ő most a gödörben van, éppen egy ikerpárral bajlódik. – Az árverésvezető a szemét forgatva

jelezte, hogy a családokat nem egyszerű egyben tartani. – Nos – von-
ta meg a vállát –, éppen akadhat valaki, aki esetleg két egyforma da-
rabot akar.

Két valoriai lépett be a váróhelyiségbe, férj és feleség. Az árverés-
vezető elmosolyodott, megkérte őket, hogy foglaljanak helyet, nem-
sokára velük is foglalkozni fog. Jess suttogni kezdett Kestrel fülébe,
felismerte a helyiség másik sarkában elhelyezett, alacsony székekre
leereszkedő párt, a szülei barátai voltak. Megkérdezte, hogy Kestrel
bánná-e, ha odamenne és üdvözlőné őket.

– Nem – mondta Kestrel. – Menj csak!

Nem hibáztatta Jess, hogy kényelmetlenül érzi magát ebben a
helyzetben, az embervásár részletei akkor is visszatásítókak, ha egyéb-
ként az áru élete minden percét meghatározza: rabszolga készíti el a
reggeli fürdőjét, és rabszolga bontja ki a fonatait lefekvés előtt.

Miután Jess csatlakozott a házaspárhoz, Kestrel jelentőségtelje-
sen az árverésvezetőre nézett. Az bólintott. Vaskos kulcsot vett elő
a zsebéből, kinyitotta az ajtót és belépett.

– Hé, te! – mondta herrani nyelven. – Indulás!

Kestrel mocorgást hallott, és az árverésvezető visszatért. A rabszol-
ga mögötte lépkedett.

Felemelte a fejét, hogy pillantása találkozhatson Kestrelével. Tiszta,
sűrű, hidegen csillogó szeme volt.

Kestrel megriadt a tekintetétől. A fiú szeme színén nem kellett vol-
na meglepődnie, nem szokatlan szín ez egy herraninál, így Kestrel
azt gondolta, hogy valószínűleg az arcát csúfító kékes-lilás zúzódás
miatt volt olyan nyugtalanító a pillantása. Ennek ellenére zavarba
jött tőle. Aztán a fiú lesütötte a szemét. A padlót bámulta, hosszú
haja eltakarta az arcát, amelynek egyik fele még mindig duzzadt volt
a verekedéstől vagy veréstől.

Teljesen közönyösnek tűnt minden iránt, ami körülvette. Kestrel nem létezett a számára, sem az árverésvezető, de még ő maga sem.

Az árverésvezető a bezárt vasajtóra pillantott.

– Na, akkor... – Tapsolt és összekulcsolta az ujjait. – Már csak egy apróság, a fizetség van hátra.

Kestrel az árverésvezető felé nyújtotta az erszényét.

– Huszonnégy zárkövem van.

Az árverésvezető tétovázott.

– A huszonnégy az nem ötven, milady.

– Az intézőm elhozza az összeg maradékát még a mai napon.

– Ó, de mi lesz, ha nem talál ide?

– Trajan tábornok lánya vagyok.

Az árverésvezető elmosolyodott.

– Tudom.

– A teljes összeg nem jelent számunkra gondot – folytatta Kestrel.

– Egyszerűen arról van szó, hogy nem hoztam magammal ötven zárkövet. A szavamat adom.

– Elhiszem. – Az árverésvezető nem említette meg azt a lehetőséget, hogy Kestrel visszatérhet az áruért később is, amikor kifizeti a teljes összeget, és Kestrel sem szólt arról, hogy látta a dühöt felvillanni a férfi arcán, amikor a rabszolga nem engedelmeskedett neki, felkeltve benne a gyanút, hogy a férfi bosszút áll majd a fiún. Ez utóbbinak a valószínűsége minden egyes pillanattal növekedett, amíg a rabszolga itt tartózkodott.

Kestrel látta, hogy az árverésvezető elgondolkodik. Erősködhetne, hogy Kestrel térjen vissza később, ezzel megkockáztatva, hogy megsérti a lányt, és elveszíti a teljes összeget. Vagy zsebre vághatja a végösszeg felénél is kevesebb pénzt, és talán soha nem látja a teljes fizetséget.

Az árverésvezető azonban okos volt.

– Elkísérhetem az otthonába az áruval? Szeretném látni, hogy Kovács jó helyre kerül. Az intézője akkor oda is adhatja nekem az összeget.

Kestrel a rabszolgára pillantott. A fiú a neve említésére pislogni kezdett, de nem emelte fel a fejét.

– Rendben – felelte.

Odament Jesshez, és megkérte a házaspárt, hogy kísérjék haza a lányt.

– Természetesen – mondta a férj. Nicon szenátor, emlékezett hirtelen a nevére Kestrel. – De önnel mi lesz?

Kestrel fejével a válla mögé bökött, a két férfit.

– Ők velem jönnek.

Jess sejtette, hogy egy herrani árverésvezető és egy lázadó rabszolga nem feltétlenül ideális kísérők. Kestrel is tudta ezt, de a helyzetével – amit maga idézett elő – kapcsolatos pillanatnyi megbánás eszébe jutatta, mennyire elege van az életét irányító szabályokból.

Jess megszólalt.

– Biztos?

– Igen.

A házaspár a homlokát ráncolta, de nyilvánvalóan úgy döntöttek, hogy semmi közük ehhez az egészhez, legfeljebb pletykaszinten, amivel aztán elkápráztathatják az ismerőseiket.

Kestrel elindult hazafelé, az árverésvezető és Kovács mögötte haladtak.

A lány gyorsan lépkedett a település nyomorúságos részét a Kertvárostól elválasztó utcákon. Az utak rendezetten, derékszögben kereszteltek egymást, ezt már a valoriaiak tervezték. Bár tudta, merre kell mennie, furcsán elveszettnek érezte magát. Ma valahogy minden

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogymég értékeesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

olyan idegennek tűnt. Amikor áthaladt a Harcosok negyedén, ahol gyerekkorában a barakkok között futkározott, elképzelte, hogy a katonák felkelnek ellene.

Pedig ezek a felfegyverzett férfiak és nők az életüket adnák azért, hogy őt óvják, és várták a napot, amikor Kestrel is csatlakozik hozzájuk. Ehhez csak annyi kellett, hogy Kestrel, engedve apja akaratának, részt vegyen a sorozáson.

Amikor az utcakép változni kezdett, és az utak minden rendszert nélkülözve kanyarogtak előtte, szinte mintha csatornák lettek volna, Kestrel megkönnyebbült. A fák lombja ertyőszerűen borult a fejük fölé. A lány szökőkutak csobogását hallotta a magas kőfalak mögül.

Egy masszív vasajtóhoz érkeztek. Kestrel apjának egyik öre kikapucskált az ablakon, és kinyitotta az ajtót.

Kestrel semmit nem mondott neki, és a többi őrnök sem, akik szintén nem szóltak hozzá. A lány ment elől. Az árverésvezető és a rabszolga követték.

Hazaért. Mögötte, a járdalapokkal kirakott ösvényen surranó léptek azonban emlékeztették rá, hogy nem mindig az ő otthona volt ez a ház. A birtokot, tulajdonképpen az egész Kertvárost a herraniak építették, és más neve volt, amikor még ők laktak ott.

Rálépett a gyepre. A férfiak is, lépteik hangját elnyelte a fű.

Egy sárga madár trillázva ugrált ágról ágra. Kestrel hallgatta, amíg a dal el nem halkult. Folytatta az útját a villa felé.

A bejáratnál a padló márványkövén csattogó szandáljának hangját puhán visszaverték a szökkenő alakok, virágok, és a számára ismeretlen istenek képeivel festett falak. Lépéseinek zaja beleveszett a sekély medencéből feltörő víz suttogásába.

– Gyönyörű otthon – mondta az árverésvezető.